

[Boligministeren.]

ikke har nedsat disse udvalg? Foreløbig er det ikke mange steder, man har nedsat udvalgene. Ja, dér vil jeg sige, at det er en forudsætning, at udvalgene nedsættes. Hvor det ikke er sket, kan der ikke gives en sådan anbefaling, det er klart; når der ikke er nogen til at anbefale, kan der ikke gives en sådan anbefaling. Men det forventes vel i al almindelighed, at disse udvalg efterhånden vil blive nedsat i samtlige amter.

Hr. Arne Larsen stillede det spørgsmål: hvad vil man gøre, hvis man ikke kan blive enig, idet han henviste til mine bemærkninger i fremsættelsestalen om boligforliget og den forpligtelse, som forligspartierne har over for dette forlig. Ja, hvis man ikke kan blive enig om disse ændringer, må vel resultatet være det, at så kører loven videre, som den er. Nu vil jeg ikke sige, at alle bestemmelser i det, der er foreslået her, nødvendigvis refererer sig helt tilbage til boligforliget, men lad det nu ligge. Jeg går ud fra, at de fleste dog vil erkende, at de, hvis det skulle være sådan, i valget mellem 12.000 eller 13.000 på kvotaen, dog ville foretrække 13.000 fremfor 12.000, så det finder vi såmænd nok ud af.

Hr. Arne Larsen beskæftigede sig meget indgående med spørgsmålet om sanerings-selskabernes kapitalbehov og muligheder for at tilvejebringe kapital. Må jeg dér sige, at saneringsselskabernes hovedopgave bliver jo at erhverve ejendomme, at administrere disse ejendomme og til sin tid at rydde disse ejendomme væk, og den kapital, som saneringsselskaberne har brug for, er ikke så meget en kapital som en aktiekapital. De har brug for kapital til opkøb af ejendomme, og dér kan de altså nu for det første tage af lånemidlerne, som er det store beløb, både i grundejerfonden og i landsbyggefonden, men derudover er den kapital, de dér tager, jo en kapital, de skal bruge til selve udbetalingen på ejendommene. Man må formode, at man i vid udstrækning overtager de prioriteter, der er i sådanne ejendomme i forvejen, plus at der jo intet er til hinder

for, at sådanne selskaber kan optage lån på det almindelige marked, akkurat som vi så at det var tilfældet i Sverige. Jeg tror, at dette, at der åbnes dem adgang til disse midler, er en hånds-rækning, men jeg kan da godt se, at hvis man skulle regne med, at man finansierede de ejendomme, der skulle erhverves, fuldstændig til bunds, ville disse midler ikke være tilstrækkelige.

Hr. Sigsgaard bad mig udtale mig om, hvorvidt man ville lave en undersøgelse af ejerlovens virkninger og stille den til rådighed for udvalget, eventuelt en undersøgelse ved hjælp af interviews. Det ved jeg ikke rigtig. Emnet egner sig naturligvis til en undersøgelse, vi har også en del materiale i boligministeriet, baseret navnlig på kommunale erfaringer, som vi kan stille til rådighed for udvalget, og vi kan jo nøjere overveje med udvalget og også på grundlag af udvalgets spørgsmål, hvordan disse problemer skal klares nærmere op.

Endelig vil jeg sige til hr. Kai Moltke, som hæftede sig meget ved skæringsdatoen for de skærpede vilkår med hensyn til omsætning af ejerlejligheder, idet udgangspunktet jo har været opdelingen indtil det tidspunkt, hvor lovforslaget var fremsat, at det er jo nødvendigt; man må altid have en skæringsdato. Det kan være betænkeligt nok i sig selv at sætte denne skæringsdato til tidspunktet for et lovforslags fremsættelse, men på det tidspunkt kan man da i det mindste gå ud fra at folk kender dette. De, der har handlet forud for denne dato, har jo handlet i tillid til den gældende lovgivning, og det er ikke rart og i dette tilfælde efter min mening ikke muligt yderligere at give en lovgivning tilbagevirkende kraft. Men når der så henvises til, at 10.000 lejligheder falder uden for den begrænsning af loven, der nu er foreslået, så vil jeg sige, at det er ikke tilfældet. Det var jo i øvrigt allerede således, at disse lejligheder, som hr. Kai Moltke skildrede i meget malende vendinger, som var faldefærdige, og hvor vandet drev ned ad siderne, som var saneringsmodne og gamle osv., heller ikke kunne udstykkes i henhold til den